

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. ledna 2022, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Miketové a soudců Mgr. Petra Tajduse a JUDr. Karla Kudrny, o odvolání **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě a obžalovaného: Ondřej K., narozený xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. dubna 2021, č. j. 70 T 211/2018-831,

takto:

I.

Z podnětu odvolání státního zástupce se v napadeném rozsudku podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu **zrušuje** výrok o trestu a za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu se obžalovaný Ondřej K. **nově odsuzuje:**

Podle § 173 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro účely výkonu trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Ondřeje K. **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2021, č. j. 70 T 211/2018-831, byl obž. Ondřej K. uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.
2. Proti citovanému rozsudku podali včas a řádně odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě a obž. Ondřej K.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

3. Státní zástupce v písemném odůvodnění odvolání uvedl, že odvolání podává proti výroku o trestu v neprospěch obžalovaného, když se neztotožňuje s nepřiměřeně mírnou výší uloženého trestu. Má za to, že okresní soud dostatečně nezohlednil přitěžující okolnosti na straně obžalovaného, za současného přecenění polehčujících okolností majících spočívat ve způsobu jeho partnerského soužití s poškozenou a zejména v samotné motivaci vedoucí jej ke spáchání trestného činu. Nebyla dostatečně reflektována skutečnost, že u obžalovaného je recidiva násilné trestné činnosti, přičemž nynější skutek, který je kvalifikován jako zvláště závažný zločin, byl spáchán ve zkušební době podmíněného odsouzení rovněž pro spáchání zvláště závažného zločinu a dalších trestných činů. Toto není možné bagatelizovat způsobem partnerského soužití obou zúčastněných. Naopak je zde možno spatřovat přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. h) tr. zákoníku, kdy trestný čin byl spáchán ke škodě osoby blízké. Pokud jde o motivaci k trestnému činu ve snaze zabránit zadokumentování obžalovaným provedeného protiprávního vykopnutí dveří bytu poškozené, majícího samo o sobě znaky přestupku, či event. zamezit jí v přivolání Policie ČR, pak toto nejen nebrání právní kvalifikaci skutku jako zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, ale taktéž není důvod takovou okolnost posuzovat jako polehčující, kdy se nabízí hodnotit ji spíše jako okolnost přitěžující, jakožto spáchání trestného činu z pomsty či jiné zvláště zavržení hodné pohnutky (ve snaze zakrýt vlastní přestupek). Za situace, kdy na straně obžalovaného nejsou žádné polehčující okolnosti, a to ani doznání, svědčící o možné sebereflexi, přičemž je naopak k vlastní kriminalitě zcela nekritický, kdy jsou zde naopak přítomny důležité okolnosti přitěžující hlavně v podobě recidivy, není rozhodně namístě ukládat obžalovanému trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Takovým nepřiměřeně mírným trestem nejsou dodržena kritéria a zásady pro stanovení druhu a výměry trestu určená v § 39 aj. tr. zákoníku, když není dostatečný k nápravě obžalovaného a ochraně společnosti před jeho další potenciální závažnou kriminalitou. Závěrem navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. obžalovanému uložil nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře okolo 3 let a pro účely trestu jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.
4. Obž. Ondřej K. v písemném odůvodnění odvolání vypracovaném obhájcem uvedl, že odvolání podává proti výroku o vině i trestu. Napadenému rozsudku vytýká nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění, když okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl všechny důkazy, které bylo k objasnění věci třeba provést. Rovněž vytýká napadenému rozsudku nesprávné právní hodnocení věci. Nesouhlasí s hodnocením výpovědi poškozené Lucie J. uvedeným v bodě 19 napadeného rozsudku. Pokud soud hodnotil výpověď poškozené jako věrohodnou, má obžalovaný za to, že z hlediska obecně věrohodnosti není mezi obžalovaným a poškozenou relevantní rozdíl, když jak obžalovaný, tak poškozená se před tímto incidentem dopustili úmyslného trestného činu. Poškozená není osobou věrohodnou, když v hlavním líčení bylo bezpečně zjištěno a prokázáno, že poškozená již v minulosti před orgánem činným v trestním řízení podala křivou výpověď, kdy poškozená uvedla, že odcizený mobilní telefon našla a toto nebyla pravda. Takto vypovídala proto, že otec obžalovaného Mgr. Zdeněk K. na žádost poškozené, že stáhne trestní oznámení, této vyplatil částku 30 000 Kč. Tato skutečnost je podstatná pro posouzení věrohodnosti poškozené. Popis incidentu v projednávané trestní věci poškozenou je nevěrohodný i s ohledem na ostatní provedené důkazy. Okresní soud hodnotil provedené důkazy v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“. Obhajoba ve veřejném zasedání hodnotila jako nevěrohodnou výpověď poškozené, přičemž poukázala na rozpory v jejích jednotlivých výpovědích, přičemž nepovažuje její výpověď za konzistentní. Dále byly hodnoceny i výpovědi svědků, a to Michala H., Petra H., Eduarda U., Sylvy U., Tomáše D., Mgr. Zdeňka K., MBA a Mgr. Jindřišky K. a poukazováno na rozpory s výpovědí poškozené. V odvolání se obhajoba rovněž zabývala i motivací jednání obžalovaného, proč by se měl dopustit zločinu loupeže, když k tomuto neměl žádný důvod. Byl namítnut nesprávný postup na místě činu, kdy orgány policie neprovedly zajištění a ohledání místa, kde se nacházel mobilní telefon, tedy výtahové šachty, rovněž nebyl ohledán ani samotný mobilní

telefon, přičemž se jedná o závažné pochybení orgánů činných v trestním řízení. Obhajoba namítla nesprávný procesní postup v případě vypracování odborného vyjádření MUDr. Václavem K., který následně nebyl okresním soudem vyslechnut v procesním postavení znalce, ale svědka. Pro posouzení věci má význam to, jak poškozená popisuje předmětný incident z hlediska mechanismu úrazového děje, kdy dle jeho názoru je evidentní, že jí popsany „útok“ obžalovaného naprosto neodpovídá objektivně zjištěných „zraněním“ poškozené. S ohledem na závažnost věci měl být přibrán znalec a nikoliv osoba, která vypracuje odborné vyjádření a následně ve věci vypovídá jako svědek nikoli k tomu, co o věci ví, co viděla nebo slyšela, ale k otázkám přísně znaleckým. V této souvislosti bylo obhajobou v rámci veřejného zasedání navrženo vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Rovněž byl navržen výslech svědků Adama L. a Michala S., kteří o celé události hovořili s poškozenou J. a mohli by se k průběhu incidentu vyjádřit. Obhajobou bylo namítáno, že obžalovanému byl uložen nepřiměřený nepodmíněný trest odnětí svobody. Bylo poukázáno na trestní minulost obžalovaného s tím, že však od propuštění z vazby na svobodu obžalovaný žije řádným způsobem života, nepožívá návykové látky, našel si přítelkyni, se kterou má dítě a žije řádným způsobem života. Jelikož nebyla prokázána vina obžalovaného, navrhl, aby byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a obžalovaný byl podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby, protože nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

5. Odvolání byla podána včas (§ 248 odst. 1 tr. ř.), oprávněnými subjekty (§ 246 odst. 1 písm. a, b) tr. ř.) a měla zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr. ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. ř., případně odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. ř.
6. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.) přezkoumal podle § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání a správnost řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytykánych vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláními vytykány nebyly, avšak měly by vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu obžalovaného. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.
7. Po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání státního zástupce je důvodné ve výroku o trestu, když uložený trest je nepřiměřeně mírný, a to ve výměře uloženého trestu odnětí svobody. Krajský soud z tohoto důvodu z podnětu odvolání státního zástupce zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu dle ust. § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. a ve věci nově rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. ř. tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Odvolání obžalovaného bylo shledáno nedůvodným, jak bude rozvedeno dále, a bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.
8. Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu. Rozsudek okresního soudu dostatečně respektuje povinnosti vyplývající z § 2 odst. 5 tr. ř., kdy okresní soud provedl veškeré dostupné a potřebné důkazy rozhodné pro zjištění skutečného stavu věci. Okresní soud provedené důkazy vyhodnotil způsobem odpovídajícím ust. § 2 odst. 6 tr. ř. a na hodnocení důkazů je možno plně odkázat, neboť s takovýmto způsobem hodnocením důkazů se krajský soud plně ztotožnil. Soud I. stupně vyhodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a logickým a přesvědčivě zdůvodněným postupem se zabýval všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Soudu I. stupně není možno vytykat, že by některý důkaz nebo závažnou okolnost pominul nebo že by provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, nebo že by se při hodnocení důkazů dopustil nějakých nelogičností či nesprávností. Krajský soud se ztotožnil se závěry okresního soudu, který vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů v průběhu trestního řízení řídil, jaká z nich vyvodil skutková zjištění a následně i závěry právní. Podle ust. § 263 odst. 7 věty druhé tr. ř. je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, neprovedl-li sám ve veřejném zasedání důkazy (k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

srovnej např. R 53/92-I. nebo I. ÚS 608/06, II. ÚS 1305/08). Ve výroku o vině není rozsudek stížen podstatnými vadami a jeho výroky splňují kritéria požadovaná zákonem v § 120 odst. 3 tr. ř. a jeho odůvodnění odpovídá požadavkům § 125 tr. ř.

9. Krajský soud konstatuje, že odvolání obžalovaného do výroku o vině napadeného rozsudku je zaměřeno proti způsobu hodnocení důkazů okresním soudem, tímto i do skutkových zjištění okresního soudu a právní kvalifikace protiprávního jednání. Okresní soud v odůvodnění rozsudku vysvětlil, proč vychází zejména z výpovědi poškozené Lucie J., svědků Michala H., Jarmily V., Eduarda U., Sylvy U., Petra H., Tomáše D. a odborného vyjádření z oboru zdravotnictví vypracovaného znalcem MUDr. Václavem K., odborného vyjádření ke stanovení výše způsobené škody vypracovaného znalcem Jiřím Kleinem, odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví trasologie, protokolů o ohledání místa činu a pořízené fotodokumentace, protokolů o prohlídce těla poškozené Lucie J. a pořízené fotodokumentace a dalších provedených listinných důkazů prokazujících vinu obžalovaného. Krajský soud se s hodnocením důkazů okresním soudem ztotožnil a neshledal v hodnocení důkazů žádné podstatné vady, na základě kterých by bylo možné krajským soudem důkazy hodnotit jinak, tedy ve prospěch obžalovaného. S požadavky spravedlivého procesu není rozporné, že krajský soud odkáže na odůvodnění napadeného rozsudku a neopakuje obsah a hodnocení jednotlivých důkazů (např. IV. ÚS 415/11). Krajský soud se neztotožňuje se způsobem, jakým v rámci podaného odvolání hodnotí obžalovaný důkazy provedené v hlavním líčení a jaké z nich činí závěry, když se jedná o hodnocení důkazů neodpovídající ust. § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž závěry obžalovaného nemají oporu v provedených důkazech. Z obsahu podaného odvolání vyplývá, že obžalovaný svým vlastním hodnocením důkazů prosazuje svou verzi průběhu celé události. Krajský soud uvádí, že toliko odlišný pohled obžalovaného na hodnocení důkazů okresním soudem nemůže být relevantní pro jejich odlišné hodnocení krajským soudem, navíc za situace, kdy obžalovaný pro podporu svých tvrzení nenabídl žádné nové skutečnosti, ani nové důkazy, které by mohly spolu s již provedenými důkazy vést k závěru, že okresní soud při svém rozhodování pochybil. Krajský soud plně odkazuje na hodnocení důkazů ze strany okresního soudu tak, jak je rozvedeno v napadeném rozsudku, s kterýmžto hodnocením se krajský soud ztotožnil. Je namístě závěr, že okresní soud vyvodil z provedených důkazů správná skutková zjištění. Na tyto závěry okresního soudu obsažené v napadeném rozsudku je možno v plném rozsahu odkázat.
10. Okresní soud správně právně kvalifikoval protiprávní jednání obžalovaného jako zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, když bylo prokázáno, že proti jinému užil pohružky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Uvedeného jednání se dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný trestním zákoníkem a takto učinil. V podrobnostech je možno odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod body 17., 18. a 22., se kterým se krajský soud ztotožnil. Nad rámec výše uvedeného krajský soud uvádí, že obžalovaný proti poškozené užil násilí tak, jak je popsáno ve výrokové části napadeného rozsudku, poté se zmocnil cizí věci, tedy mobilního telefonu poškozené Lucie J. Je nepodstatné, jak následně s mobilním telefonem naložil, zdali si tento ponechal pro svou potřebu, zpeněžil apod. Obžalovaný mobilní telefon hodil do výtahové šachty, čímž jej chtěl zničit, neboť tento měl obsahovat nahrávku jeho protiprávního jednání. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný svým protiprávním jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, když dospěl k závěru, že obžalovaný v kritické době předmětný byt ještě užíval společně s poškozenou, měl v něm své osobní věci a měl k dispozici rovněž i klíče od bytu.
11. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného jsou opakováním jeho obhajoby z hlavního líčení, kdy mj. zpochybnil skutkový děj popsáný ve výroku napadeného rozsudku s tím, že protiprávního jednání se sice dopustil, ale zcela rozdílným způsobem, než jak vyplývá z výpovědi poškozené Lucie J. Obžalovaný v rámci obhajoby v hlavním líčení (č. l. 772-774) uvedl, že při

příchodu k bytu byly zamčeny vstupní dveře, v jejichž zámku byl zevnitř klíč, proto byl nucen zvonit. Poškozená mu odmítla otevřít a nadávala mu. Protože potřeboval své věci, vykoppl dveře, zůstal stát ve dveřích, poškozená na něj křičela, hodila po něm plastem a dala mu facku. Snažila se ho vystrčit ze dveří na chodbu, proto ji chytil za ruce, „pošarpalí se“, k jejímu napadení však nedošlo. Aniž by vstoupil do bytu, sáhl na poličku, vzal si klíče od vozidla a peněženku na karty. Otočil se a šel ke schodišti. Poškozená za ním vyběhla a nadávala mu. Následně pokračoval v psaní SMS a žádal ji, aby se uklidnila. Na SMS poškozená nereagovala. Krajský soud shodně jako okresní soud neuvěřil obhajobě obžalovaného, kterou považuje za vyvrácenou výpovědí poškozené J., výpověďmi slyšených svědků, jakož i provedenými listinnými důkazy. Popis celé události obžalovaným, délkou trvání útoku vůči dveřím bytu poškozené, jakož i vůči poškozené samotné, a to včetně místa, kde mělo dojít k fyzickému útoku vůči poškozené, neodpovídá prokázanému skutkovému ději vyplývajícímu z výpovědí poškozené, slyšených svědků, jakož i provedených listinných důkazů. Poškozená J. byla v hlavním líčení vyslýchána opakovaně k průběhu celé události, a podrobně popsala, kdy a za jakých okolností obžalovaný přišel ke dveřím bytu, do kterých kopal, následně je vyrazil, poté ji fyzicky napadl, kdy ona se tomuto útoku bránila s tím, že následně jí vzal mobilní telefon, který hodil do výtahové šachty. Krajský soud výpověď poškozené vyhodnotil jako věrohodnou, když v průběhu řízení neshledal žádné skutečnosti, které by svědkyni měly vést ke křivé výpovědi nebo křivému obvinění obžalovaného. Pokud se svědkyně odchýlila od své výpovědi z přípravného řízení, byl jí podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. přečten protokol o její dřívější výpovědi svědkyně (č. l. 602). Poškozená vysvětlila vzniklé rozpory tím, že při prvotní výpovědi na policii si vše pamatovala lépe, než s odstupem času v hlavním líčení. Krajský soud považuje takové vysvětlení vzniku rozporů za logické a přesvědčivé. Je obecně známou skutečností, že různé osoby rozdílným způsobem vnímají, pamatují si a reprodukují prožité události, kdy s odstupem času kvalita reprodukováných informací klesá. Námitka obžalovaného týkající nevěrohodnosti popisu jeho fyzického útoku vůči poškozené, tak jak jej popsala, neodpovídá rozsahu zjištěných poranění na těle poškozené, byla shledána nedůvodnou. Obžalovaný na poškozenou zaútočil fyzicky, kdy tuto povalil na zem, kde se poškozená uhodila, následně ji tahal za vlasy a opakovaně uhodil do těla a hlavy a poté i kopl. Útok obžalovaného byl pro poškozenou stresující událostí, kdy nepochybně nebyla schopna přesně vnímat množství jednotlivých úderů, event. kopů, jakož i místa jejich dopadu. Vnímání intenzity úderů je u různých osob rozdílné, přičemž nelze opomenout, že poškozená se útoku rovněž i aktivně bránila, kdy před sebe dávala ruce, aby nebyla obžalovaným zasažena. Jak vyplývá z výslechu svědka MUDr. K. (č. l. 699), úderů mohlo být více, než uvedl v písemném vyhotovení odborného vyjádření, neboť byly možné opakované údery do téhož místa na těle poškozené za situace, pokud byly vedeny silou maximálně střední intenzity a tyto nemusely způsobit rozsáhlejší poranění, než která byla zjištěna při prohlídce těla poškozené. V případě, že je možno připustit rozdílnou intenzitu úderů při útoku, nelze vyloučit, že poškozená byla udeřena více než čtyřmi údery. Tyto závěry nejsou v rozporu s výpovědí poškozené, co se týče způsobu útoku ze strany obžalovaného, jakož i rozsahu zjištěných poranění. Naopak výpověď MUDr. K. a závěry v ní učiněné potvrzují výpověď poškozené J. a vysvětlují rozsah zjištěných poranění ve vztahu ke způsobu a intenzitě útoku obžalovaného a aktivní obraně poškozené. Popisem události ze strany poškozené, jakož i objektivně zjištěnými poraněními, je vyvrácena obhajoba obžalovaného ohledně fyzického útoku na poškozenou spočívající v tom, že tuto pouze chytil za lokty. Obhajoba je v tomto směru rovněž vyvrácena i odborným vyjádřením z oboru zdravotnictví, jakož i ohledáním těla poškozené a pořízenou fotodokumentací, ze kterých vyplývá, že poškozená byla fyzicky napadena obžalovaným a byla jí způsobena zranění popsána ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Výpověď poškozené nestojí osamoceně a je potvrzována výpověďmi slyšených svědků Eduarda U., Sylvy U., Jarmily V. a Tomáše D. Svědci přímo osobně nebyli přítomni fyzickému útoku obžalovaného vůči poškozené a vyrazení dveří, avšak popsali průběh události podle toho, co vnímali svými smysly, tedy zejména hluk a výkřiky s tím, že protiprávní jednání obžalovaného nebylo jednorázové, trvalo po delší dobu, kdy probudilo jednotlivé svědky a vedlo nakonec k tomu, že byla přivolána hlídka policie. Docházelo

k opakovaným jízdám výtahu, opakovanému kopání do dveří, následně byl slyšet hluk přímo z bytu poškozené, která volala o pomoc. Krajský soud shodně jako okresní soud uvěřil výpovědím výše uvedených svědků, když v průběhu řízení neshledal žádné skutečnosti, které by svědky měly vést ke křivé výpovědi nebo křivému obvinění obžalovaného. Všechny tyto skutečnosti vyvracejí obhajobu obžalovaného o průběhu událostí a naopak potvrzují výpověď poškozené. O tom, že obžalovaný vykopul dveře do bytu, svědčí rovněž i pořízení ohledání místa činu, pořízená fotodokumentace, přehled zajištěných stop, srovnávací vzorky obuvi obžalovaného (č. l. 174, 175), jakož i odborné vyjádření Policie ČR z oboru kriminalistika, odvětví trasologie (č. l. 176-180), z nichž bylo zjištěno, že na vyražených dveřích bytu poškozené byly zjištěny otisky podrážek obuvi, která byla skupinově shodná vzorem dezénu a velikostí s podešví obuvi předložených kontrolních otisků od obž. K.

12. Procesní námitka, že ve věci měl být vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství s tím, že nepostačovalo vypracování odborného vyjádření z oboru zdravotnictví, a okresní soud nepostupoval správně, pokud zpracovatele odborného vyjádření z oboru zdravotnictví MUDr. K. vyslyšel jako svědka, byla shledána nedůvodnou. Pokud se jedná o objektivizaci vzniklých poranění, mechanismus jejich vzniku a jaká zranění mohla vzniknout s ohledem na intenzitu a charakter útoku obžalovaného vůči poškozené, bylo ve věci vypracováno odborné vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, MUDr. Václavem K. (č. l. 192-199). K odbornému vyjádření byl znalec vyslechnut v procesním postavení svědka v hlavním líčení dne 14. 10. 2019 (č. l. 698, 699). Krajský soud shodně jako okresní soud dospěl k závěru, že postup, kdy ve věci bylo vypracováno odborné vyjádření, je zcela dostačující, neboť bylo třeba objasnit skutečnosti důležité pro trestní řízení, ke kterým je potřeba odborných znalostí. V projednávané věci se jedná o věc skutkově jednoduchou, pokud se jedná o vzniklá poranění, mechanismus jejich vzniku jakož i dobu jejich léčení a ani krajský soud neshledal žádné složitosti, které by vyžadovaly vypracování znaleckého posudku. Znalec MUDr. Václav K. měl při zpracování odborného vyjádření k dispozici výpověď poškozené, protokoly o prohlídce těla poškozené, včetně pořízených fotodokumentací. V písemném vyhotovení odborného vyjádření a následně ve své výpovědi podrobně, přesvědčivě a logicky vysvětlil, k jakým závěrům dospěl, jakými úvahami se řídil a o jaké konkrétní důkazy tyto opřel. Krajský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci se nejedná o žádnou složitou posuzovanou otázku vyplývající z náročnosti odborného posouzení zkoumané skutkové otázky, kde by bylo nutno přibrat znalce, a proto zde postačuje pouze vypracování odborného vyjádření a výslech jeho zpracovatele v hlavním líčení v procesním postavení svědka. Odborné vyjádření je v praxi považováno za listinný důkaz (srov. § 112 odst. 2 tr. ř.). Je-li třeba zpracovatele odborného vyjádření vyslechnout, vyslechně se jako svědek (srov. R 35/1980 sb. rozh.).
13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud zamítl návrh obhajoby na vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jako nadbytečný, když ve věci postačuje vypracování odborného vyjádření z oboru zdravotnictví a výslech znalce v procesním postavení svědka, přičemž případně vypracovaný znalecký posudek s ohledem na provedené důkazy a jejich hodnocení dle názoru krajského soudu nemůže dospět k jiným, rozdílným závěrům, než ke kterým dospěl znalec MUDr. Václav K. v odborném vyjádření a svém výslechu.
14. Námitka obžalovaného týkající se věrohodnosti výpovědi poškozené J. s ohledem na její vyjádření v souvislosti s trestní věcí vedenou u Policie ČR, MRP Ostrava, OO Ostrava-Mariánské Hory, č. j. KRPT-96791-8/TČ-2017-070711, kdy měla policejnímu orgánu lhát ohledně nálezu svého mobilního telefonu a že tato skutečnost má vliv na její věrohodnost, byla shledána nedůvodnou. Z usnesení Policie ČR, MRP Ostrava, OO Ostrava-Mariánské Hory, č. j. KRPT-96791-8/TČ-2017-070711 ze dne 15. 5. 2017 (č. l. 280, 281) bylo zjištěno, že podle § 159a odst. 1 tr. ř. bylo odloženo podezření ze spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit obžalovaný vůči poškozené tak, že jí mj. měl odcizit mobilní telefon a způsobit tak

škodu nejméně 10 000 Kč, neboť ve věci nejde o podezření z přečinu a není namístě věc vyřídit jinak. Z obsahu odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že poškozená následující den po incidentu prohledávala ložnici a mobilní telefon nalezla za komodou. V této souvislosti v hlavním líčení uvedla (č. l. 775), že tehdy neuvedla pravdu, neboť mobilní telefon nikdy zpět nedostala. Na policii uvedla jinou skutečnost z toho důvodu, neboť chtěla obžalovanému pomoci. Z výpovědi poškozené vyplývá, že v minulosti mezi ní a obžalovaným došlo opakovaně k rozchodům a obnovení soužití, a to asi ve 4 případech. Je zřejmé, že poškozená neměla zájem, aby obžalovaný byl trestně stíhán, v té době se snažila poškozená s obžalovaným obnovit soužití. Krajský soud vysvětlení svědkyně – poškozené považuje za logické, nemající vliv na posouzení její věrohodnosti, resp. věrohodnosti jejich výpovědi v tomto trestním řízení. V této souvislosti krajský soud považuje výpovědi rodičů obžalovaného Mgr. Zdeňka K. a Mgr. Jindřišky K., že po nich poškozená požadovala částku 30 000 Kč, když stáhne trestní oznámení, kdy Mgr. K. jí peníze následně předal a poškozená trestní oznámení stáhla, za nevěrohodné, účelově motivované, vedené snahou pomoci vyvinut svého syna z vytýkané trestné činnosti. Těžko by pak asi obžalovaný byl schopen obnovit soužití s poškozenou a muselo by takové jednání se odrazit i ve vztazích jeho rodičů k poškozené. Soužití obžalovaného a poškozené však bylo obnoveno. Proto krajský soud výpovědím těchto svědků neuvěřil. Skutečnost, že poškozená byla v minulosti dvakrát odsouzena (osvědčeno a zahlazeno), nemá vliv na posouzení její věrohodnosti, když tuto je nutno hodnotit především v kontextu dalších provedených důkazů, přičemž výpověď svědkyně J. je v průběhu trestního řízení konzistentní, i přes nestandardní průběh jejího výslechu jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení (vyslýchána 5x před soudem), přičemž její výpověď nestojí osamoceně a je potvrzována výpověďmi slyšených svědků, jakož i provedenými listinnými důkazy.

15. Námitka obhajoby, že došlo k pochybení, pokud mobilní telefon z výtahové šachty nebyl zajištěn orgány činnými v trestním řízení a nebyly z něj sejmuty stopy, které by bylo možno dále vyhodnotit, byla shledána částečně důvodnou. Nepochybně orgány Policie ČR zasahující na místě činu měly mobilní telefon zajistit a sejmutout daktyloskopické stopy z mobilního telefonu a tyto nechat následně vyhodnotit. Pokud takovýmto způsobem nebylo postupováno, je toto možno považovat za pochybení, avšak uvedené pochybení již není možné napravit. Toto pochybení však nemá vliv na další průběh trestního řízení a prováděné dokazování, a závěry, ke kterým soud ohledně viny obžalovaného dospěl.
16. Jak již bylo výše uvedeno v bodě 13. odůvodnění tohoto rozhodnutí, krajský soud zamítl návrh na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, na které odkazuje. Dále krajský soud zamítl návrh na doplnění dokazování výslechy svědků Adama L. a Michala S., kteří měli v blíže nezjištěné době o průběhu incidentu mezi poškozenou J. a obžalovaným hovořit s poškozenou J. Návrh na výslech svědků byl zamítnut jako nadbytečný, když oba navržené svědci nebyli přímo přítomnosti projednávané trestné činnosti a nemohou přinést žádné nové skutečnosti týkající se přímo průběhu protiprávního jednání obžalovaného, navíc za situace, kdy se má jednat o svědectví tzv. z doslechu a ne přímých účastníků protiprávního jednání obžalovaného. Všechny dosud provedené důkazy a jejich hodnocení prokazují vinu obžalovaného uvedeným skutkem.
17. Krajský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval každou jednotlivou nepodstatnou námitkou obžalovaného, neboť po vyhodnocení zásadních námitek obžalovaného se shodl se skutkovými a právními závěry okresního soudu, včetně jeho odůvodnění a svou povinnost tak splnil v rámci povahy rozhodnutí a okolností provedených důkazů v dostatečném rozsahu, viz např. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van De Hurk v. Nizozemsko č. 16034/90 ze dne 19. 4. 1994 ve věci Ruiz Torija v. Španělsko č. 18390/91 ze dne 9. 12. 1994, ve věci Hiro Balani versus Španělsko č. 18064/91 ze dne 9. 12. 1994 a ve věci Higgisová a další, versus Francie č. 20124/1992 ze dne 19. 2. 1998, jakož i ve věci Helle v. Finsko č. 20772/1992 ze dne 19. 2. 1997, nebo II. ÚS 832/12, podle kterých nelze chápat odůvodnění rozhodnutí tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument.

18. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek i ve výroku o trestu a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce podané v neprospěch obž. K. je důvodné, když uložený trest je nepřiměřeně mírný ve výměře uloženého trestu odnětí svobody. Okresním soudem byly zjištěny k osobě obž. K. skutečnosti důležité pro rozhodnutí o trestu obž. K., uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 15., 16. a 24. Okresní soud pochybil, když nesprávně a nedostatečným způsobem vyhodnotil povahu a závažnost spáchané trestné činnosti, jakožto i osobou obž. K., jak vyplývá z ustanovení § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, zejména nesprávným způsobem vyhodnotil jeho předchozí odsouzení. Úvahám okresního soudu o výměře uloženého trestu odnětí svobody je nutno vytknout jednostranné posuzování zjištěných skutečností, a to ve prospěch obžalovaného. Z těchto důvodů krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu dle ust. § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. a ve věci nově rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. ř.
19. Při úvahách o druhu a výši trestu krajský soud vycházel z ust. § 38 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, kdy přihlédl k povaze a k závažnosti spáchané trestné činnosti, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obž. K., k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Obžalovaný má v opise rejstříku trestů celkem 2 záznamy. Byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 2. 2018, č. j. 39 T 106/2017-63, který nabyt právní moci 11. 9. 2018, pro pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1 tr. zákoníku, přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2019, č. j. 10 T 6/2016-1253, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, č. j. 7 To 138/2019-1326, byl uznán vinným přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let za současného vyslovení dohledu, přičemž obžalovanému byly stanoveny povinnosti a omezení, které byl povinen v průběhu zkušební doby dodržovat. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 2. 2018, č. j. 39 T 106/2017-63, který nabyt právní moci 11. 9. 2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Při stanovení druhu a výměry trestu krajský soud neshledal žádnou polehčující okolnost dle § 41 tr. zákoníku. Krajský soud přihlédl k přitěžující okolnosti dle § 42 písm. q) tr. zákoníku, kdy již byl pro trestnou činnost v minulosti odsouzen. Povaha a závažnost spáchaného trestného činu je určována zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Konkrétní závažnost spáchaného trestného činu obžalovaného krajský soud vyhodnotil jako vysokou, když obžalovaný porušil zájem společnosti zejména na ochraně majetku a osobní svobody. Trestné činnosti se dopustil ve formě přímého úmyslu. Obž. K. se dopustil protiprávního jednání v době běhu zkušební doby podmíněného odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 10 T 6/2016. Obžalovaný se opětovně dopouští závažné úmyslné trestné činnosti a je zjevné, že předchozí uložený podmíněný trest odnětí svobody již delší výměry se stanovením dohledu u něj nevedl k nápravě. Argumentace obžalovaného, že od svého propuštění z vazby v r. 2019 žije řádným způsobem života, kdy si našel přítelkyni, se kterou má dítě, má vliv na hodnocení osoby obžalovaného a krajský soud tyto skutečnosti zohlednil při stanovení druhu a výměry trestu. V případě, že by tyto skutečnosti k osobě obžalovaného nebyly zjištěny, nepochybně by byl obžalovanému ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody s vyšší výměrou, než který byl krajským soudem uložen tímto rozsudkem. Po zohlednění výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že účelu trestu a nápravy obžalovaného je možné dosáhnout pouze uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku spojeného s přímým výkonem ve věznici příslušného typu, avšak ne na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jak rozhodl okresní soud. Obžalovanému byl uložen

trest odnětí svobody dle ust. § 173 odst. 1 tr. zákoníku v trestní sazbě od 2 do 10 let. Krajský soud dospěl k závěru, že přiměřeným trestem uloženým obžalovanému bude nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, když u něj nebyly splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Shora uložený trest se jeví být adekvátním jak s ohledem na konkrétní povahu a závažnost trestného činu, pro který je obž. K. odsuzován, tak s poukazem na jeho osobu a možnost jeho nápravy. Uložený trest rovněž splňuje svůj účel z hlediska individuální i generální prevence kriminality.

20. Odvolací námitky obžalovaného byly shledány nedůvodnými a odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné dle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 21. ledna 2022

JUDr. Jaroslava Míketová v. r.
předsedkyně senátu

vyhotovil:
Mgr. Petr Tajdus